

❄️ A két barát terve az volt, hogy hazajussanak.
Szerelemről szó sem volt...

Holiday Romance

karácsonyi románc

„Már értem, hogy miért áradozik róla
mindenki... A barátokból szerelmesek trope
rajongói imádni fogják!”

– Jeeves Reads Romance blog

CATHERINE WALSH

CATHERINE WALSH

Holiday Romance

karácsonyi románc

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Ez a könyv Áine-nak szól

PROLÓGUS

Szenteste, kilenc évvel ezelőtt

CHICAGO

– Biztos?

Az eladó nem leplezi, mennyire meg van lepődve, homlokráncolva követi tekintetével az ujjamat. A háta mögé mutatok, az alsó polcon álló zöld fiolára, amiről lerí, hogy tévedésből került a márkásabb, drágább parfümök közé.

– Igen, azt szeretném – felelem.

Az eladó, akit a névtáblája szerint Marthának hívnak, tétovázik, de kitartó mosolyom láttán sóhajt egyet. Ahogy lehajol az üvegért, megcsillan a hópehely formájú fülbevalója.

– Az Armani jobb választás lenne – jegyzi meg, miközben feltűröm a pulóverem ujját. A másik karomra már ötféle parfümöt fűjtünk, lassan kezdek kifogyni az illatmentes bőrfelületből. – Arra húsz százalék kedvezmény jár.

– Az túl szép volt – válaszolom, és előretartom a csuklómat.

A nő kötelességtudóan rám fúj a parfümből. Lehajolok, megszi-
matolom, és az orromat ráncolom. Émelyítően édes művi almaillat,
erős vegyszeres beütéssel. A nővérem utálni fogja.

Egyszóval tökéletes.

– Ezt kérem.

Martha köhint, amikor megcsapja az orrát az illatfelhő.

– Ha netán az árak aggasztják, rengeteg olcsóbb terméket tudok
mutatni.

– Nem – biztosítom róla. – Tényleg ezt kérem.

A nő ellenkezésre nyitja a száját, ám ekkor egy újabb zeneszám
csendül fel a hangszórókból. Láthatóan megborzong a száncsengők-
ről, rénszarvasokról, karácsonyról szóló daltól, mire én is együttérzőn
fintorgok egyet. El tudom képzelni, már hányszor kellett végighall-
gatnia.

– Mindig ez a lejátszási lista szól?

– Mindig. – A nő a parfümre pillant, majd a mögöttem formálódó
sorra vándorol a tekintete. Tisztán látom rajta, mikor könyvel el
reménytelen esetnek. – Ajándécsomagolást?

– Kérek.

Egy halom selyempapírba bugyolálja a fiolát, mintha ez az üveg-
cse a személye ellen irányuló sértés lenne, én pedig fejben kipipálom
az utolsó elemet is a feladatlistámon. Most, hogy Zoe ajándékát kivá-
lasztottam, hivatalosan is végeztem, és indulhatok haza az ünnepek-
re. Vagyis pontosabban: egy szabad hétre decemberben. A családom
sosem volt nagy karácsonyozó, de mindenki számít rá, hogy hazame-
gyek, így hát hazamegyek. Legalább néhány napig én leszek a ked-
venc gyerek. Azzal, hogy az egyetem miatt az Államokba költöztem,
valahányszor hazautazom, újdonságnak számítok, és ez konkrétan

azt jelenti, hogy semmit nem kell csinálnom. Zoe ki is akadt tavaly, mert egymás után három este neki kellett mosogatnia. De anya a fejébe vette, hogy túlságosan megviselt az időeltolódás, és hát miféle lány lennék, ha a saját anyámnak ellentmondanék?

– *Biztos?* – kérdezi Martha az eladók tipikus kényszersmosolyával, és a műanyag szatyrot szorongatja.

Átnyújtom neki a készpénzt, és közben próbálom visszatartani a nevetést, ami a vonakodása láttán elkap.

– Teljes mértékben!

Ekkor megszólal a mobilom, arrébb lépek. Amikor meglátom, hogy Hayley neve villan fel a kijelzőn, azonnal elszáll a jókedvem. Megfordul a fejemben, hogy egyáltalán nem fogadom a hívást. Bár csak hallgattam volna a megérzésemre!

– Szívességet szeretnék kérni tőled.

Megfordulok, elindulok, hogy átküzdjem magam az O'Hare reptér zsúfolt, vámmentes üzletekkel telerakott területén, és közben Hayley hangja zúg a fülemben. Vele barátkoztam össze először, amikor beke-rültem a Northwestern Egyetemre. Az első évünkben három szobával arrébb lakott a kollégiumban, én pedig rátapadtam, ahogy azt minden gólya teszi, amikor végre szembejön vele egy barátságos arc. Az első néhány hónapban egészen jól kijöttünk egymással, de aztán minél jobban belevetettem magam az új életembe, annál inkább rájöttem, hogy más, sokkal jobb fej emberekkel is tölthetem az időmet. Akikkel több közös van bennünk, mint azzal a lánnyal, akinek mindig én vehettem kávé, mert a másik táskájában hagyta a pénztárcáját. Hayley viszont kitartott mellettem, és úgy lógott rajtam, hogy az egyszerre volt zavaró és hízog, habár a barátságunk minden volt, csak nem működőképes.

Zoe mindig mondta, hogy balek vagyok, de sajnos, az ilyen dolgokat nem tanítják az iskolában. Arról tudtak egy csomó színes

röplapot osztogatni az első napon, hogyan lehet barátokat szerezni, bezzeg arról egyet sem, hogyan kell megszabadulni tőlük.

– Most nem igazán érek rá – felelem Hayley-nek. – A reptéren vagyok, emlékszel, ugye?

– De ez tényleg sürgős.

– Kétlem. – Próbálom visszafogni magam, hogy ne hangozzak olyan morcosnak, mint amilyennek valójában érzem magam. – Miről van szó?

Hayley hangosan pukkant a rágógumijával.

– Kölcsönkérhetem a kék ruhádat ma estére? A fekete pántost?

– Azt elhoztam magammal.

– Akkor azt a zöldet, amelyikben olyannak tűnsz, mint akinek van melle?

– Van mellem! – háborodok fel. Csak a csajoknak időnként nem árt egy kis optikai tuning. – De tök mindegy, mit veszel fel, Andrew-t úgysem az fogja érdekelni.

– Andrew-t?

– A pasidat – emlékeztetem, és összerezzenek, amikor belegondolok, hogy Hayley az én ruhámban szándékozik szexelni.

Néhány hónapja járnak, de csak ritkán láttam a srácot úgy, hogy Hayley ne dugta volna le a nyelvét a torkán. Pedig amikor először találkoztunk, rögtön megtaláltuk a közös hangot, mert kiderült, hogy mindketten írek vagyunk, és örültünk, hogy ilyen távol az otthonunktól összefűjt minket a szél. De azt hiszem, Hayley-nek nem tetszett ez a kettőnk közötti kapocs, mert onnantól fogva igyekezett távol tartani minket egymástól. Őszintén szólva kezdem azt hinni, hogy ez a csaj önmagán kívül senkit, de senkit nem bír. Most bezzeg nyájasan tud dumálni a vonal másik végén, a féltékenységének nyoma sincs.

– Miért, most mi van? – kérdezem, pedig pontosan tudom, mire akar megkérni.

– Már egy ideje azon kattogok, hogy szakítok vele – böki ki Hayley hanyagul, mintha nem egy srácról, hanem csak egy kidobásra megérett, elnyűtt cipőről beszélne.

– Mióta? Azt hittem, kedveled!

– Úgy is volt. – Rövid csend. – Mert hát nagyon jópofa srác.

A szememet forgatom, majd ismét megindulok, hogy áttörjek az utasok között.

– De nem dobhatom pont az ünnepek előtt – nyavalyog Hayley.
– Nem vagyok szörny!

– Igazad van, most nem dobhatod. A zord, sötét január erre sokkal alkalmasabb lesz. – Szegény fiú! Alig néhányszor beszélgettem vele, de teljesen rendben lévőnek tűnt. Lehet, hogy csak azért érint meg ennyire ez a helyzet, mert Andrew ugyanonnan való, mint én. – Hova készülsz ma este?

– Robbal vacsorázom – vágja rá Hayley, leplezni sem tudja az örömet. – Tegnap összegabalyodtunk, miután ő...

– Micsoda?

– Billy haverjával.

– Nem, nem azt kérdezem. Tudom, ki Rob – jelentem ki, és látom magam előtt az izmos egyetemista srácot, aki már egy ideje nyomul Hayley-re. – Mit értesz azalatt, hogy összegabalyodtatok?

– Kendra bulija után elmentünk hozzá, és Molly... *elképzeli* sem tudod, mit művel a...

– Ezek szerint Andrew-val szakítottál? – szólok közbe, mert kezdem elveszíteni a fonalat.

– Azt mondtam, gondolkodom rajta.

...Na, ezért kell új barátok után néznem.

– Megcsaltad?

– Nem számít annak, ha úgylis szakítani fogok vele.

– De, igenis annak számít!

– Jaj, *ne!* – nyög fel Hayley. – Miért kell ezt ennyire felfűjni?

– Hayley, ha mással kavarsz, szakítanod kell Andrew-val! Ez így nagyon kegyetlen!

– Jól van! – vakkant vissza. – Akkor szakítok vele. Most rögtön.

– Ne, ne *most!* Várd meg vele a következő szemesztert!

– De hiszen az előbb mondtad, hogy...

– Tudom, mit mondtam. – Közelebb húzom magamhoz a bőröndömet, rálépek az egyik mozgójárdára, és közben belenézek a tükörbe a szemközti falon. Rémesen morcosnak látszik a fejem, úgyhogy megpróbálok egy kicsit lágyítani az arckifejezésem, hogy valamegyest barátságosabb formámat mutassam a nagy plénium előtt. Talán mégis csak igaza volt Hayley-nek. Ki szeretné, ha karácsonykor szakítanának vele? – Mi lenne, ha addig nem találkoznál Robbal?

– Mondtam, hogy ma este is randizunk – jegyzi meg Hayley olyan stílusban, mintha hülye lennék. – Figyelj, ha neked ennyire fontos ez, üzenek Andrew-nak.

– Hayley, ezt nem teheted! – csattanok fel, és már a gondolatától is kiakadok, hogy képes lenne üzenetben szakítani.

Nem igazán ismerem a srácot, de az biztos, hogy nem érdemli meg ezt a tisztességtelen bánásmódot.

Csend van a vonal másik végén, és azt hiszem, végre eljutott Hayley agyáig, hogy mennyire szemét dolog lenne ez tőle.

– Jó, *anya* – szól végül kényszeredetten.

– Hayley...

– Mennem kell – jegyzi meg immáron végtelenül közönyös hangon. – Amikor visszajössz, találkozunk!

– Azért hagytam ott kulcsot neked, hogy megöntözd a virágaimat, nem azért, hogy tőlem kölcsönözz ruhát, amiben megcsalod a...

– *Szia!* – kiált bele Hayley a telefonba, és már bontja is a vonalat.

Lebotladozom a mozgójárdáról, dühösen bámulom a mobilomat. Új barátokat kell szereznem. Ez lesz az újévi fogadalmam. Új barátok. Új, nem rémes barátok.

Annyira felhúzott a telefonbeszélgetés, hogy rossz irányba indultam el, és ezt csak öt perc elteltével vettem észre. Leizzadok, mire végre zaklatottan odakeveredek az én járatom kapujához. Az utasok fele már beszállt a gépbe.

Kis méretű repülőn fogunk utazni, az ülések szorosan egymás mellett sorakoznak a gép két oldalán és középen. Bosszantóan lassan megy a beszállás. Mindenki csak topog, igyekszik begyömöszölni a csomagját a fenti poggyásztartóba, és keresi a helyet a nehéz télikabátjának.

Felveszem az előttem csoszogó alak lépteit, és közben figyelek, nehogy leverjem valakinek a könyökét a bőröndömmel. Végre a soromhoz érek, megnyújtóztatom az elgémberedett ujjaimat. Csak akkor pillantok a szomszédos ülésre az enyém mellett. Ha utazásról van szó, bátran kijelenthetem, hogy nincsenek túlzott elvárásaim. Csak abban szoktam bizakodni, hogy olyan utas mellé kerülök, aki útközben nem veszi le a cipőjét, és nem csórja el a kajámat, amíg kimegyek a mosdóba. Aki egy előzékeny, normális idegen, és olyan észrevétlen, hogy a hétórás repülőút alatt gond nélkül tudok aludni mellette. Mondanom sem kell, mennyire megdöbbenek, amikor egy ilyen ismeretlen útítárs helyett Hayley *mindjárt exének* tekintete fogad.

Andrew Fitzpatrick éppen annyira meglepődik, amikor meglát engem, mint én, amikor meglátom őt. De amíg engem azonnal elkap az *ez most csak vicc, ugye?* érzés, ő csak elmosolyodik. Az a fajta

mosoly jelenik meg az arcán, amiről Hayley az első randijuk után áradozott. Szívdöglesztő fehér fogsor, gödröcskés, *elolvadsz tőle* mosoly. És mindezt teljes erővel rám irányítja.

Basszus!

– Molly?

Basszus, basszus, basszus!

– Szia!

Túl harsányan lelkesedem. Beltéri hangerő, Moll! Vagy repülőn utazós hangerő, vagy mi ez!

– Te ülsz itt? – kérdezi Andrew, és a mellette lévő ülésre mutat. Körbenézek, hátha valami csoda folytán találok valahol máshol is üres helyet. Persze hogy nem. Már két nappal ezelőtt elkelt az összes jegy erre a járatra. Andrew is tisztában van ezzel, mert meg sem várja a válaszat. Felpattan, és kilép a folyosóra. – Örület! – folytatja. – És neked jutott az ablak melletti ülés!

Azaz a csapdaülés.

Felteszem a bőröndömet a poggyásztartóba, majd esetenül becsúszok az ülémre Andrew előtt. Hét óra. Hazudnom kell a következő hét órában. Ami felszállással, leszállással együtt hét és fél óra is lesz. Az lenne a legjobb, ha alvást színlelnék. Úgy talán el tudnám...

– Mi a helyzet a sulival? – Andrew lehuppan mellém, én meg az ülém alá csúsztatom a szatyrom. Még javában tart a beszállás, de ő azonnal bekapcsolja a biztonsági övét. – Gazdasági szak, ugye?

Udvarias társalgás. Amivel többnyire semmi bajom. Csakhogy az ilyen helyzetekben ezek a társalgások szoktak átcsapni mély beszélgetésekbe.

– Közgazdaság.

Halkan füttyent.

– Valóban szebben hangzik. Ezek szerint közgazdásznak készülsz?

– Jogásznak. Azt hiszem.

– Csak hiszed?

– A jegyeim alapján az leszek.

Andrew úgy néz rám, mintha valami vicceset szoltam volna.

– És az is akarsz lenni? – érdeklődik, miután meg sem nyikkanok.

– Még nem döntöttem el. – Mintha szabadkoznék, pedig nincs miért. Elhallgatok, de olyan hosszúra nyúlik a csend közöttünk, hogy már én érzem magam udvariatlannak miatta. – És te? – préselem ki magamból a kérdést végre. – Mit is... tanulsz?

Andrew ajka megrándul a bizonytalanságom hallatán.

– Fotózást. Nekem nagyon bejön. Jövő nyáron megpályázok néhány gyakornoki állást, talán Hayley már mesélte neked. Legalább kiderül, hogy van-e értelme Chicagóban maradnom. Lehet, hogy nem a legjobb döntés, mert semmit nem fizetnek érte. *Szó szerint* semmit. De a bácsikámnál húzom meg magam, amíg elvisel. Néhány hónapig ingyen lakhatok nála, ha viszem az éjszakai műszakot az üzletében. – Andrew felém hajol, amikor a légiutas-kísérő becsapja a poggyásztartót a fejünk felett. – Te is érzed ezt a vattacukorillatot?

Remek.

– Tőlem jön. Bocs! – Hogy megbizonyosodjak róla, megszimato-lom a jobb karomat. – Parfümöt vettem – magyarázom, amikor látom, hogy Andrew arca felderül.

– Tényleg? Akkor talán tudsz nekem segíteni. Valamivel meg akar-tam lepni Hayley-t, de ő hallani sem akart karácsonyi ajándékozá-sról. Január lesz, mire újra látom, szóval... Mi az?

– Semmi.

Elmosolyodom, és kihúdom a repülő's magazint a háttámla kis tartójából. Minek beszélt nekem Hayley Robról? Minek? Minek, minek, minek, minek...?

– Erre gondoltam.

Figyelem, ahogy Andrew kinyitja a saját példányát, odalapoz az ajándékokhoz, és rámutat egy kis üveg Chanelre.

– Azt írják, klasszikus illat – mondja, és böngészni kezdi a kép melletti kis szöveget. – Nyolcvanhárom dollár. Mit gondolsz?

Azt, hogy ki fogom nyírni Hayley-t.

Nyolcvanhárom dollár. Annak, aki éjszakai műszakot vállal a bácsikájánál, és egy fapados ír járat turistaosztályán utazik Írországba, nincs felesleges nyolcvanhárom dollárja egy olyan lányra, aki egy héten belül dobni fogja.

– Ne repülön vegyél ajándékot – javaslom, amikor látom, hogy Andrew veszi elő a pénztárcáját. – Valami különleges helyről vigyél neki valamit.

– Nem mondom meg neki, hogy itt vettem, ha te sem árulod el.

– Rádadásul nagyon drága.

Andrew a hívógomb felé nyúl.

– Megvan rá a pénz.

– De...

– Elnézést! Mr. Fitzpatrick? – Mindketten a légiutas-kísérő felé fordulunk, aki nyájas arccal lépdel felénk a gép hátsó végéből. – A fivére telefonált az imént – mondja a nő, de Andrew meglepetten néz.

– Azt kérte, énekeljük el önnek a „Boldog születésnapot!” – folytatja, és átad Andrew-nak egy négyzet alakú kis borítékot. – De nem bánja, ha mi inkább egy pohár itallal köszöntjük fel?

– Örömmel elfogadom! – vágja rá Andrew megkönnyebbülten, majd rám emeli a tekintetét. – Lehetne két pohárral?

– Természetesen – feleli a légiutas-kísérő. – Mit hozhatok?

– Ó... – Andrew-ra nézek, aki a válaszmot várja. – Fehér bort?

– Én is azt kérek – feleli Andrew a nőnek, és közben odamutatja neki a magaszt. – És kérhetnék egy...?

– Amint felszállunk, indítjuk a vásárlást – szakítja félbe a mondatát a nő széles mosollyal, nekem pedig odaböki: – Biztonsági öv.

Az utasítására bekapcsolom az övet, és várom, hogy a nő végre eltűnjön a függöny mögött. Ennél rosszabb már nem lehet ez a nap!

– Ma van a születésnapod?

A legnagyobb megdöbbenésemre Andrew nevetésben tör ki.

– Nem. Csak az öcsém, Christian szerint ez vicces. Így akart beégetni. – Újból rám néz, de a mosoly azonnal le is hervad az arcáról.

– Hékás, minden rendben? Falfehér lettél.

– A világítás teszi – füllentem.

Hú! Hayley legalább nem a születésnapján csálja meg.

Jaj, *basszus*, hát már ennek is örülök?

– Sejtettem, hogy ilyesmivel fog bepróbálkozni – folytatja Andrew, én meg igyekszem visszanyerni a nyugalmamat. – Neked vannak testvéreid?

– Csak egy lánytesóm.

– Nővéred? Húgod?

– Nővérem. Három perccel idősebb nálam.

Andrew összehúzza a szemét, aztán leesik neki a tantusz.

– Ikrek vagytok?

– Egyetétjűek.

– Komolyan?

Bólintok, próbálok nem grimaszolni a lelkesedése hallatán.

– Azta, ez...

És már megint itt tartunk.

– Ez teljesen normális, semmi különös nincs benne – folytatja, és elmosolyodik, amikor visszaemelem rá a tekintetem. – Gondolom, már nagyon unod, hogy mindenki elcsodálkozik rajta.

– Csak egy kicsit – ismerem be.

– Bocs!

– Semmi baj. Akkor szokott elmenni az életkedvem, amikor arról faggatnak, hogy érezzük-e egymás fájdalmát.

Andrew elneveti magát, én pedig kezdek lehiggadni.

– Mi négyen vagyunk testvérek – mondja. – Liam a legidősebb. Utána jövök én, aztán Christian. És Hannah, aki most hatéves.

– Hat?

– Meglepetésgyerek. – Végigcsúsztatja az ujját a boríték tetején, majd kinyitja, és elmosolyodik. Egy kártya van benne, de semmi más nincs rajta, csak egy rondán rajzolt középső ujj. – Tipikus. Te jól kijössz a tesóddal?

– Igen. Többnyire.

– Gondolom, úgy nem nehéz, hogy egy fél világ választ el egymástól titeket.

– Ebbe még sosem gondoltam bele – felelem őszintén. – Folyamatosan üzengetünk egymásnak, de azért...

– Azért jó lesz együtt karácsonyozni, ugye? – fejezi be helyettem Andrew.

– Biztosan.

– Biztosan?

Ismét elmosolyodik. Mosolyogni tényleg nagyon tud!

– Nem vagyunk nagy karácsonyozók – mentegetőzöm.

Furcsán néz rám.

– De hát hazautazol szentestére.

– Véletlen egybeesés. Egy cipőboltban dolgozom részmunkaidőben, és úgy volt, hogy az ünnepek alatt be kell mennem dolgozni, de kiderült, hogy a főnökömnek nincsenek meg a munkaórái. És mivel Zoe kért néhány dolgot innen... – Andrew tekintete láttán belém fagy a szó –, itt vagyok.

– Összetöröd a szívem, Molly.

– Azért Scrooge nem vagyok! – védekezem. – Csak éppen nem rajongok a...

– Szeretetért? – fejezi be a mondatot helyettem. – A jókedvért, az örömért?

– A játékokért. A pénzért. Azért a tizenkét dalért, ami a csapból is folyik ilyenkor.

– Ó, szóval a kommercializációval van bajod.

Összeráncolom a homlokomat a hamarjában levont következtetése hallatán.

– Hacsak nem a gyerekek miatt karácsonyozik az ember, ez az ünnep nem más, mint néhány hétnyi sok pénzbe kerülő stressz, aminek elkerülhetetlenül csaldódás a vége. Mit lehet ezen annyira szeretni?

– Húha! Akkor te ezek szerint olyan grincs típusú ember vagy.

– Nem, nem vagyok az...

– Egy valóélet-beli grincs.

– Inkább gyakorlatias vagyok.

– Azt látom – állapítja meg Andrew, és látszik rajta, hogy jól szórakozik. – De nekem ebből az is lejön, hogy nem érted a karácsonyozás lényegét.

– Vagy csak másképpen fogom fel, mint te. Te magad mondtad, hogy nálatok van kisgyerek a családban. Úgy teljesen más a helyzet.

– Gyerek, nem gyerek, sosem lehetsz elég öreg ahhoz, hogy ne akard befészkelni magad néhány napra a házba, és degeszre enni magad. A divatról nem is beszélve.

Andrew a pulóverére mutat. Akkor veszem észre, hogy egy vidám rénszarvas van ráhímezve.

– A rénszarvasok nem is integetnek – jegyzem meg.

– Rudolf igen. Rudolf imád integetni.

Felhorkanok.

– Ja, akkor már mindent értek.

– Mit is?

– Hm. Azt, hogy te is *olyan* családból származol.

Andrew láthatóan felderül a feltételezésem hallatán.

– Olyan családból?

– Amilyenek a reklámokban szerepelnek. Egyenpizsama. Ropogó tűz.

– Nem is tagadom. De hadd tippeljek: ti nem vagytok ilyenek.

– Mint mondtam, nem vagyunk nagy karácsonyozók. – Összevonom a szemöldökömet, mert Andrew kitartóan bámul, és amikor felcsillan a szeme, ismét elkap a nyugtalanság. – Mi az?

– Semmi. Csak azon gondolkodtam, hogyan tudnálak az év legcsodálatosabb időszakának rajongójává tenni.

– Mi lenne, ha azzal kezdenéd, hogy nem mondasz ilyeneket?

Elvigyorodik.

– Meg fogom változtatni a véleményedet.

– De biztos magában valaki!

– Annyira, hogy lefogadom, a repülőút végére már nem leszel grincs.

– Tényleg fogadni akarsz? – Összeszorítom a szám, próbálok komoly képet vágni. – Mennyiben?

– Egymillió...

– *Egy* dollárban – mondom, és felemelem az ujjamat. – És tudnod kell, hogy rendkívül nagy bennem a versenyszellem.

– Neked pedig azt kell tudnod, hogy talán ártatlannak tűnök, de ha kell, piszkos játékba is belemegyek.

– Ártatlannak, tényleg?

Andrew tétován az arcára mutat.

– Kisfiús a képem, de ismerem az erősségeimet.

Ennek hallatán elnevetem magam, mire ő meglóbálja közöttünk az álszülinapi köszöntőkártyát.

– Kiderítsük, mennyi mindent kapunk ezért ingyen? – teszi fel a kérdést.

Mielőtt válaszolhatok, rezegni kezd a mobilja az ölében, én pedig megugrok ijedtemben. Az elmúlt néhány percben teljesen el voltunk foglalva magunkkal, és amikor meglátom, ki hívja Andrew-t, liftezni kezd a gyomrom, mintha légörvénybe kerültünk volna. Annyira belemelegedtünk a beszélgetésbe, hogy egy az egyben megfeledkeztem Hayley-ről, aki most viszont egy pillanat alatt visszasikítja magát a tudatomba. Andrew a füléhez emeli a telefont, nem veszi észre rajtam a pánikot.

– Hayley az – szól oda hozzám közben, de az én pulzusom már az egekben van. – Az utóbbi időben rengeteget kellett tanulnia. Még az elutazásom előtt sem tudtam találkozni vele. – Andrew széles mosollyal előrefordul. – Szia, bébi! Nem fogod kitalálni, ki...

Ekkor gondolkodás nélkül kikapom a telefont a kezéből, és rányúllok a hívást bontó jelzésre.

Csend. Furcsa, hosszú, különös csend. Andrew rám mered. Aztán megszólal:

– Mi a f...?

– Repülés közben tilos telefonálni.

– De még el sem indultunk – mondja lassan. – Nyitva vannak az ajtók.

– Ettől függetlenül bezavarhat a rendszerbe.

Andrew kinyitja, majd becsukja a száját, a tréfálkozás minden jele elillan az arcáról.

– Visszakaphatom a telefonomat? – kérdezi végül.

Megfordul a fejemben, hogy erre nemet mondok. Meg akarom menteni attól, amiről tudom, hogy mindjárt bekövetkezik, és azt sem bánom, ha ennek az az ára, hogy azt hiszi, elment az eszem. Andrew jó fej srác. Rendes, jókedvű ember, és ha ennek meg kell történnie, nem akarom, hogy akkor történjen meg, amikor tíz perce a karácsonyról áradozik. De abból, ahogy rám néz, lejön, hogy most kiakadt, és azon zakatol fejben, hogy szóljon-e a biztonságiaknak. Márpedig *nagyon* nem szeretném, ha letartóztatnának.

– Jól van. Bocs. – Visszaadom neki a telefonját. – Ideges vagyok, amikor repülnöm kell.

– ...Értem.

Elfordul tőlem, amennyire csak lehet azon a szűk helyen, de én nem hagyom annyiban a dolgot.

– Szóval, hogyan akarsz meggyőzni?

– Figyelj – kezd bele, de ekkor ismét rezegni kezd a mobilja, és mindketten lepillantunk. Üzenet jelenik meg a képernyőjén. Mindjárt felfordul a gyomrom.

Nehogy már üzenetben!

Nehogy már karácsonykor!

Hayley ezt nem teheti.

Andrew mellettem megdermed.

Hayley megteszi.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Fehér bor? – A légiutas-kísérő jelenik meg újra, ezúttal két műanyag pohárral a kezében. – Elvileg nem szolgálunk fel italt felszállás előtt, de...

– Ez az! – kiáltok fel, és félig felállok az ülésről, amivel a szív-bajt hozom a nőre. – Igen!

Elveszem az italokat, de Andrew nem mozdul, és az újdonsült barátunk sem, aki mintha túlságosan el lenne telve magával.

– Tudom, azt beszéltük, hogy csak semmi felhajtás – folytatja a nő, miközben Andrew az üzenetet bámulja –, de mivel ez az utolsó repülőutunk karácsony előtt, nem hagyhattuk ki az alkalmat, hogy zavarba hozzuk az utasainkat.

A nő mögé pillantok, mire látom, hogy két másik légiutas-kísérő is felénk tart. Jaj, ne!

– Azt hiszem, ez most nem a...

– *Boldog születésnapot...!*

Jaj, ne!

Mély rózsaszínű pír indul meg felfelé Andrew nyakán, amikor az utaskísérők, majd az utasok többsége is dalra fakad.

– *Boldog születésnapot, Andrew...*

Miközben mindenki igyekszik kiénekelni az oktávot, Andrew lassan felemeli a fejét, és rám néz.

– Boldog születésnapot! – mondom halvány mosollyal, és húzóra kiiszom az italomat.